

**UNA FESTA
IL-LEGAL AMB
33 ASSISTENTS**

Els Mossos d'Esquadra van denunciar ahir de matinada 33 persones que celebraven una festa en una casa rural de la Selva del Camp (Baix Camp). L'organitzador de la trobada va ser detingut per agressió als agents.

**TAULETES PER
A ALUMNES
CONFINATS**

L'Ajuntament de Barcelona ha creat un banc de préstec de 2.300 tauletes per a alumnes vulnerables confinats, tant si tenen el virus com si són contactes de positius. Un cop tornin a les classes presencials, les retornaran.

“Per Sant Esteve, les urgències col·lapsades”

La ciutat està a rebotar de gent fent compres de Nadal tot i les recomanacions d'evitar aglomeracions

Crònica

**TONI VALL
BARCELONA**

El Portal de l'Àngel és l'imperi de la franquícia, està tot devastat, arrasat de comerços que no siguin una orgia de la fotocòpia. El carrer és, en si mateix, una fotocòpia de carrers que trobem a totes les grans ciutats d'avui. Passejar-s'hi aquests dies és sentir-se part d'una gran paradoxa. El covid-19 ha fulminat els turistes però la ciutat està a rebotar de barcelonins que avancen compres de Nadal malgrat les recomanacions en bucle d'evitar aglomeracions. Fa goig que el ciutadà vulgui sortir al carrer i també que el comerç es reactivi, però ¿ja fem prou cas de les recomanacions? ¿És aquest model de comerç el que cal reactivar preferentment?

“Jo vinc al centre per costum. Ja hi venia quan només hi havia un Zara envoltat de botigues petites, i abans, quan Galerías Preciados era un referent”, m'explicava ahir el Vicenç, que feia cua a la torroneria Planelles Donat per després arribar-se al Corte Inglés. Al número 25 del Portal de l'Àngel subsisteix la que deu ser la gran excepció del carrer. S'hi va instal·lar el 1929 i té una sucursal una mica més avall. Junta-ment amb l'irreductible quiosc són els llogarrets gals. Bé, al quiosc el que més venen són gorres, fulards i botetes on a dins hi neva.

També hi ha la intimitat de la fira d'artesans, tocant a plaça Catalunya: sabons, copes decorades, biju-

teria, espelmes perfumades, màscares, llibretetes, marroquineria i tronquets de Sòria. Cap cua, com tampoc a l'Aerobús ni a la parada de taxis. En canvi, el Zara del passeig de Gràcia obria a les dotze i la cua arribava a la cantonada de la plaça.

Feia certa il·lusió que la cua més llarga del carrer fos la de la botiga de Disney. Just al davant, tres fotocòpies: Oysho, Bershka i Stradivarius. I l'immens Zara on hi havia el vell i preciós cinema París. “Si ens prohibeixen sortir de Barcelona el cap de setmana, el més normal és que no ens vulguem quedar a ca-

sa. ¿I on creus que podem anar si s'acosta Nadal? Doncs a comprar”. La Filo ho tenia clar. Va sortir amb la seva filla i les seves netes a fer una ruta de compres imprescindibles. I les aglomeracions? “Si les botigues obren i hi ha precaucions deu ser perquè és segur, no?”, deia.

Un dilema cruelment demagògic

La Lúcia, l'Hugo i la seva filla Rita anaven a comprar un pessebre a la Fira de Santa Llúcia. Allà hi havia també una cua llarguíssima. Al control d'accés et demanen el nom i el telèfon. És per controlar els conta-

Clients a la torroneria Planelles Donat, al Portal de l'Àngel, ahir. La botiga hi va obrir el 1929 i resisteix el pas del temps.

MANOLO GARCÍA

gis i rastrejar-los si fa falta. ¿És gaire útil això a l'aire lliure? S'ho preguntava el Daniel, que feia la cua amb paciència. “¿No seria millor fer aquesta mena de rastrejos als grans magatzems?” És interessant la pregunta. Feia una estona m'havia apuntat l'aforament màxim del Corte Inglés: 11.779 persones.

Una banda de música amenitzava el passeig amb un recital d'aquells tan nadalencs. Si en lloc del coronavirus vols rastrejar empremtes de caliu, i t'hi fixes bé, alguna espurna pots rescatar. “Les mascaretes son segures, oi? Doncs ja està. Visquem una miqueta perquè si no ens tornarem bojos!”, exclamava la Virtú, que arrossegava tres bosses i un cotxet.

“En aquest país som llatins, no ens agrada gaire obeir ni seguir ordres. Ja ho veuràs, per Sant Esteve les urgències col·lapsades”. Caram, era el Marc qui parlava, caminava ràpid i intentava no mirar gaire al seu voltant. L'home viu a ronda Universitat i ha de travessar el centre cada dia per anar a treballar. El seu diagnòstic expeditiu respon de nou al famós dilema sobre què fer, sobre com comportar-nos, posant-nos transcendents, sobre si convé més salvar la temporada i les festes de Nadal o salvar com més vides millor.

Atrapats estem en aquest dilema, cruelment demagògic però també tan descriptiu de la situació que vivim. No te'n pots desprendre, tampoc quan t'alegres secretament que la Rambla hagi recuperat una mica la seva activitat. La Poma ha reobert, ja no veus el passeig central desert, desitges que la vida hi bategui de nou. —